

De zeeziekte van Pat Donnez

Deze zomer ontvangt Pat Donnez negen praatgasten in zijn nieuwe Radio 1-programma „Een zee van tijd”.

Van onze redacteur
Leo Bonte

BRUSSEL.

DE negen gasten van Pat Donnez hebben allemaal iets met de zee. Zo heeft zijn eerste gast, de auteur Bart Plouvier, vier jaar gewerkt op een zeesleper. Kristien Hemmerrechts schreef in het Franse Wissant dan weer haar roman *Wit zand* en de acteur Kurt Defrançq, die in Zeebrugge opgroeide, maakte met de muzikant Ernst Löw het langste zeedicht ooit. En zo zijn ook de filmproducent Erwin Provoost, de filosoof Ann Meskens, de theatermaker Chokri Ben Chika, de topmanager Mimi Lamote, de muzikant Dirk Van Esbroeck en de acteur Warre Borgmans allemaal op een of andere manier verknocht aan de zee.

De grote uitzondering in het rijtje is Pat Donnez zelf. „Eigenlijk kende ik de Belgische kust niet meer”, zegt de radiomaker, bekend van onder andere *Titaantjes* en zomerreeksen als *De bende van Marconi* en *Bomans & Bomans*. Als kind en later als jonge vader heeft hij er een afkeer aan over gehouden. „Ik herinner me hoe ik in Wenduine overvallen werd door een bijna misselijk makende vorm van melancholie, toen ik de kinderen rondom mij zag spelen met lelijke plastieken schepjes, zeeffjes en emmertjes. Ik vond alles lelijk: de vreselijke appartementsgebouwen, de dikke dames die rondom mij lagen, de vervelende, keffende honden die over de liggende mensen heen liepen. Ik moest mij na een paar uur terugtrekken. Ik heb toen letterlijk die zee uitgekotst en mezelf beloofd: hier kom ik nooit meer.”

Pat Donnez is getraumatiseerd door de Belgische kust, maar hij houdt wel van water en van de zaligmakende, meditatieve rust die uitgaat van de golflagen. „Een paar vrienden van mij begonnen zich ernstig zorgen te maken over die ‘zeeziekte’. Bovendien ben ik al zolang ik kan lopen gefascineerd door

de tijd en wat de tijd is, behalve een uitvinding van mensen die op een bepaald ogenblik een afspraak maken. Zoals je een verkeersreglement op papier zet: rood is stoppen en groen is doorrijden.”

Zo is het idee ontstaan om het onmogelijke te realiseren: wat hem mateloos fascineert — de tijd — en wat hem walging inboezemt — de Belgische kust — in een en dezelfde radioreeks samen te brengen. Het resultaat is de tiendelige reeks *Een zee van tijd*, waarbij in de laatste aflevering teruggeblikt wordt op de sterkste momenten.

„Eigenlijk is het een goedkope manier om van mijn ‘zeeziekte’ af te geraken”, zegt Donnez lachend. Hij heeft negen mensen gekozen die net zeer geïntrigeerd zijn door die zee: „Zij hebben iets wat ik niet kende, en dus dacht ik: laat die mensen maar eens proberen om mij te overtuigen.”

IK VOND ALLES LELIJK: DE VRESELIJKE FLATGEBOUWEN, DE DIKKE DAMES, DE KEFFENDE HONDEN

En daar zijn ze ook tot op zekere hoogte in geslaagd: „Ik heb namelijk geleerd mijn rug naar de spuuglijke betonnen wangedrochten te keren. Bovendien hebben echte zoekenners — vissers — mij geleerd dat je nooit of te nooit met je rug naar de zee mag staan. En ineens was een groot deel van mijn probleem opgelost.”

Het is een heel ander programma geworden dan *Titaantjes*. „Het is meer dan een verstandshuwelijk tussen een interviewprogramma en een documentaire”, vindt Donnez zelf. „Ik heb geprobeerd die twee te laten samenwonen onder één radiodak. Er wordt een *flow* gecreëerd waarin je je laat meedrijven, het is een programma dat gedijt op het ritme van eb en vloed. Niet dat er in het programma geen maatschappelijk relevante dingen worden verteld, maar het gaat toch vooral over de sfeer: soms is het gestolde weemoed, dan weer tristesse, melancholie en vrolijkheid.”

Pat Donnez: „Het is een verstandshuwelijk tussen een interviewprogramma en een documentaire.” © vrt

Naaktzwemmen

Evenzeer gaat het volgens Donnez over jongensbravoure: hoe Erwin Provoost en hij zich als twee uitgelaten jongetjes gedragen als ze in een Seaking-helicopter over Koksijde vliegen.

Soms is het zelfs puur machogedrag, of hoe kan je anders verklaren dat je zoals de acteur Warre Borgmans 's morgens vroeg in Cadzand bij twaalf graden naakt gaat zwem-

men in een barkoude zee?

En toch is het Donnez opgevallen dat zijn negen gasten, die zichzelf toch zeemensen noemen, iets ambigue hebben met de Belgische kust. Hij heeft niemand horen zeggen dat zij de Belgische kust mooi vinden, laat staan een toonbeeld van architectonische vernieuwing.

„Dat is de reden waarom we ook naar Cadzand in Zeeuws-Vlaanderen en naar Wissant in Frans-Vlaanderen zijn gegaan. Je ziet wanneer je

de grens bent gepasseerd, als je van de lelijkheid van de volgebouwde megalomanie in de totale leegte en rust stapt.”

► *Een zee van tijd*: Radio 1, van zondag 2 juli tot zondag 3 september, van 9 tot 10 en van 22 tot 23 uur.

Vanaf volgende week vrijdag brengt De Standaard een zomerreeks onder dezelfde titel en met dezelfde gasten